

מפני החיסכון, כדמפרש ואזיל.

היטב.

ומפרשין: מאי "מפני החיסכון"?

שואלת הגמרא: היכא רמיזא, היכן נרמז בתורה שהתורה חסה על ממונן של ישראל:

ומפרשת הגמרא: דכתיב [במדבר כ ח]: "קח את המטה. והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה, ואת בעירם". ובכך שנס הוצאת המים מתייחס גם להשקאת המים לבהמות, הרי זה רמז שחסה התורה על בהמתם של ישראל, ואירע הנס גם כדי להשקותם מים.

אמר רבי אלעזר: התורה חסה על ממונן של ישראל שלא יהיו צריכים לקחת מן השוק סולת שהיא קמח יקר מן החיטים, ובלחם הפנים שהוא בא מעשרים וארבעה עשרונים [כל חלה עשויה משני עשרונים] החסכון בלקיחת חיטים הוא גדול. אבל שאר מנחות שהן באות מממעט סולת, הצריכה התורה שיביא סולת מנופה מן השוק, שהוא מנופה

הדרן עלך אלו מנחות נקמצות

שפירש, שצריך דוקא ליקח מן השוק סולת, וצריך לומר, משום שסולת התגר עדיף; ואין טעם לומר כן, הגע עצמך: הדיוט שלקח מן הדיוט ותגר שלקח מן ההדיוט סולת — שפיר דמי, ואילו תגר שיש לו סולת של עצמו, הרי הוא פסול למנחות!?! וגם לאט מצינו בתורה כיוצא בזה, לעשות משמרת בכעין זה, אלא ודאי בשעת הקדש הדבר תלוי.

היינו קידוש, אבל במנחת יחיד עיקר תלוי בקידוש, שכן מתפרש לקיחה שבתורה בקרבנות; אבל אם לקח חיטים ועשאן סולת, שפיר מקדישן למנחות, וכן חטים משדהו הרי הוא מסלתן ומקדישן, והא דאין מקדיש חיטים, הוא משום דחשיב כדבר שאינו ראוי עדיין, וצריך שיהא הקרבן ראוי וקרוב לעשות מצותו, אי נמי שמא לא ימצא סולתו יפה, הילכך עדיף שיהא סולת בשעת הקדש —

16. מפני שהחנוני משתכר בה, רש"י.

ודברי הטורי אבן חגיגה כד ב, תמוהים בזה,